

21-01-2018

প্ৰাতঃমুৰলী

ওম্ শান্তি

“অব্যক্ত বাপদাদা”

ৰিভাইজ: 21-04-1983 মধুবন

“সংগমযুগী মৰ্যাদা পালন কৰা অৰ্থাৎ পুৰুষোত্তম হোৱা”

আজি বাপদাদাই সকলো মৰ্যাদা পুৰুষোত্তম সন্তানসকলক চাই আছেহঁক। সংগমযুগী মৰ্যাদাই ব্যক্তিক পুৰুষোত্তম কৰে সেয়ে এনে ব্যক্তিক মৰ্যাদা পুৰুষোত্তম বুলি কোৱা হয়। বৰ্তমানৰ তমোগুণী মনুষ্য আত্মা আৰু তমোগুণী প্ৰকৃতিক বায়ুমণ্ডল তথা প্ৰকম্পনৰ পৰা ৰক্ষা পোৱাৰ সহজ সঁজুলিও – এই মৰ্যাদাবোৰেই হয়। মৰ্যাদাৰ ভিতৰত থকাসকলে পৰিশ্ৰমৰ পৰা হাত সাৰি যায়। পৰিশ্ৰম তেতিয়া কৰিব লগা হয় যেতিয়া সংকল্প, বাণী বা কৰ্মৰ দ্বাৰা মৰ্যাদা ৰেখা অতিক্ৰম কৰা হয়। জীৱনৰ প্ৰত্যেক খোজৰ বাবেই বাপদাদাৰ পৰা মৰ্যাদা পোৱা গৈছে- সেই অনুসৰি খোজ দিলে ব্যক্তি স্বতঃ মৰ্যাদা পুৰুষোত্তম হৈ যায়। অমৃতবেলাৰ পৰা ৰাতিলৈকে মৰ্যাদাপূৰ্বক জীৱনৰ কথা ভালদৰে জানা নিশ্চয়! সেই অনুসৰি চলা – অৰ্থাৎ পুৰুষোত্তম হোৱা। পৰীক্ষা কৰা যে আমি শ্ৰেষ্ঠ আত্মাৰ প্ৰথম মুখ্য কথা ‘স্মৃতি’ উত্তম হয়নে? স্মৃতি উত্তম হলে বৃত্তি, স্থিতি আৰু দৃষ্টি স্বাভাৱিকতে শ্ৰেষ্ঠ হ’ব। স্মৃতিৰ মৰ্যাদাৰ ৰেখা জানানে? ময়ো শ্ৰেষ্ঠ আত্মা আৰু সকলোৱেই এজন শ্ৰেষ্ঠ বাবাৰ সন্তান! বিভিন্ন আত্মাই বিভিন্ন ভূমিকা পালন কৰে। এই প্ৰথম পাঠ স্বাভাৱিকভাৱে স্মৃতি স্বৰূপ হৈ থাকক। শৰীৰক দেখিও আত্মাক চোৱা। এই সমৰ্থ স্মৃতি প্ৰত্যেক চেকেণ্ডত স্বৰূপত আহক, স্মৃতি স্বৰূপ হৈ যাওক। কেৱল স্মৰণত নহয় যে ময়ো আত্মা, এৰোঁ আত্মা। কিন্তু ময়ো আত্মা হওৱেই, এৰোঁ আত্মা হয়েই। এই প্ৰথম স্মৃতিৰ মৰ্যাদাই নিজকে সদায় নিৰ্বিঘ্ন কৰে আৰু আনকো এই শ্ৰেষ্ঠ স্মৃতিৰ সামৰ্থৰ প্ৰকম্পন বিয়পোৱাৰ নিমিত্ত হৈ যায়, যাৰ দ্বাৰা আৰু বেছি নিৰ্বিঘ্ন হৈ পৰে।

পাণ্ডৱ সেনাই মিলন উদ্‌যাপন কৰিবলৈতো আহিছা কিন্তু মিলনৰ লগতে প্ৰথম মৰ্যাদাৰ ৰেখাৰ ভেটি “স্মৃতি ভৱ”ৰ বৰদানো সদাই লগত লৈ যাবা। “স্মৃতি ভৱ”ই হল সমৰ্থ হোৱা। যি শুনিলে তাৰ সাৰ কি লৈ যাবা? সাৰ হল “স্মৃতি ভৱ”। এইটো বৰদান সদায় অমৃতবেলা ৰিভাইজ কৰিবা। প্ৰত্যেক কাৰ্য কৰাৰ আগতে এই বৰদানৰ সমৰ্থ স্মৃতিৰ আসনত বহি ব্যৰ্থ হয় নে সমৰ্থ হয় নিৰ্ণয় কৰি, তাৰ পাচত কৰ্মত আহিবা। কৰ্ম কৰাৰ পাচত আকৌ পৰীক্ষা কৰা যে কৰ্ম আদিকালৰ পৰা অন্তকাললৈকে সমৰ্থ আছিলনে? নহ’লে কোনো সন্তানে আদিকালৰ সময় সমৰ্থ স্বৰূপেৰে আৰম্ভ কৰে কিন্তু মধ্যত সমৰ্থৰ মাজত ব্যৰ্থ বা সাধাৰণ কৰ্ম কেনেকৈ হৈ গল, সমৰ্থৰ সলনি ব্যৰ্থৰ লাইনত কেনেকৈ আৰু কোন সময়ত আহি গ’ল, সেয়া গমকে নাপায়। পাছত ভাৱে যে যেনেকৈ কৰিব লাগিছিল তেনেকৈ কৰা নহ’ল। কিন্তু ফলাফল কি হল! কৰাৰ পাছত ভৱা এয়া ত্ৰিকালদৰ্শী আত্মাৰ লক্ষণ নহয়, তিনিও কালৰ স্মৃতি ভৱ বা সমৰ্থ হোৱা। বুজিলা কি লৈ যাব লাগিব। সমৰ্থ স্থিতিৰ আসন কেতিয়াও নেৰিবা। এই আসনেই হ’ল হংস আসন। হংসৰ বিশেষত্ব, নিৰ্ণয় শক্তিৰ বিশেষত্ব হয়। নিৰ্ণয় শক্তিৰ দ্বাৰা সদায় মৰ্যাদা পুৰুষোত্তম স্থিতিত আগবাঢ়ি যাবা। এই বৰদান “আসন” আৰু এই ঈশ্বৰীয় উপাধি “মৰ্যাদা পুৰুষোত্তম” সদায় লগত থাকে যেন। অচ্ছা- আজিতো কেৱল শুভেচ্ছা দিয়াৰ দিন। সেৱাত গৈছা গতিকে শুভেচ্ছাৰ দিন হয় নহয়! লৌকিক ঘৰলৈ নহয় কিন্তু সেৱা স্থানলৈ গৈ আছা। বগলীৰ মাজলৈও গৈ আছা কিন্তু সেৱাৰ অৰ্থে গৈ আছা। কৰ্ম সম্বন্ধ বুলি ভাবি নাযাবা কিন্তু সেৱাৰ সম্বন্ধ হয়। কৰ্ম বন্ধন সমাপ্ত কৰিবৰ বাবে বহা নাই সেৱাৰ সম্বন্ধৰ বাবে বহিছা। কৰ্মবন্ধন নহয়, সেৱাৰ বন্ধন হয়। অচ্ছা-

সদায় ব্যৰ্থক সমাপ্ত কৰি সমৰ্থ স্থিতিৰ হংস আসনত স্থিত হৈ থাকোতা, প্ৰত্যেক কৰ্ম ত্ৰিকালদৰ্শী স্থিতিৰে, তিনিও কাল সমৰ্থ বনাওতা, সদায় স্বতঃ আত্মিক স্থিতিত স্থিত হৈ থাকোতা এনে মৰ্যাদা পুৰুষোত্তম শ্ৰেষ্ঠ আত্মা সকলৰ প্ৰতি স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু নমস্কাৰ।

পাৰ্টিৰ লগত অব্যক্ত বাপদাদাৰ মিলন

১) সদায় নিজকে শ্ৰেষ্ঠ ভাগ্যৱান বুলি অনুভৱ কৰানে? যাৰ পিতৃয়েই ভাগ্য বিধাতা তেওঁ বাৰু কিমান ভাগ্যৱান হ’ব! ভাগ্য বিধাতা পিতা গতিকে তেওঁ কি সম্পত্তি দিব? নিশ্চয় শ্ৰেষ্ঠ ভাগ্যই দিব, নহয় জানো! সদায় ভাগ্য বিধাতা পিতা আৰু ভাগ্য দুয়োটা

মনত থাকে যেন। নিজৰ শ্ৰেষ্ঠ ভাগ্যৰ স্মৃতি থাকিলে আনকো ভাগ্যৱান কৰাৰ উৎসাহ উদ্দীপনা থাকিব কিয়নো দাতাৰ সন্তান হোৱা। ভাগ্য বিধাতা বাবাই ব্ৰহ্মাৰ দ্বাৰা ভাগ্য বিলায়, তেন্তে তোমালোক ব্ৰাহ্মণেও কি কৰিবা? যি ব্ৰহ্মাৰ কাম, সেয়া ব্ৰাহ্মণৰো কাম। এনেকুৱা ভাগ্য বিলাওঁতা। তেওঁলোকে কাপোৰ বিলাব, খাদ্য সামগ্ৰী বিলাব, পানী বিলাব কিন্তু শ্ৰেষ্ঠ ভাগ্যতো ভাগ্য বিধাতাৰ সন্তানেহে বিলাব পাৰে। গতিকে ভাগ্য বিলোৱা শ্ৰেষ্ঠ ভাগ্যৱান আত্মা হোৱা। যাৰ ভাগ্য প্ৰাপ্ত হ'ল, তেওঁৰ সকলো প্ৰাপ্ত হ'ল। আজি যদি কাৰোবাক কাপোৰ দিয়া যায়, কাইলৈ খাদ্য-সামগ্ৰীৰ অভাৱ হ'ব, কাইলৈ শস্য দিলে আকৌ পানীৰ অভাৱ হ'ব। এটা এটা বস্তু কিমান বিলাবা। এনেকৈ তৃপ্ত হ'ব নোৱাৰে। কিন্তু ভাগ্য বিলালে য'ত ভাগ্য থাকে তাত সকলো থাকে। তোমালোক সকলো শ্ৰেষ্ঠ ভাগ্য দান কৰোতা হয়। এনে শ্ৰেষ্ঠ মহাদানী, শ্ৰেষ্ঠ ভাগ্যৱান। এই স্মৃতিয়ে সদায় উৰন্ত কলালৈ লৈ যাব। য'ত শ্ৰেষ্ঠ ভাগ্যৰ স্মৃতি থাকিব তাত সৰ্বপ্ৰাপ্তি হ'ব। এই ভাগ্য বিলোৱাত উদাৰ হোৱা। এয়া হ'ল অক্ষয়। যেতিয়া অলপ বস্তু থাকে তেতিয়া কৃপণতাৰ ভাব আহিব পাৰে কিন্তু এয়া হ'ল অক্ষয় গতিকে বিলাই যোৱা। সদায় দি যোৱা, এদিনো যাতে নিদিয়াকৈ নাযায়। চিৰদানীয়ে সকলো সময়তে নিজৰ সম্পত্তিৰ ভাণ্ডাৰ খোলা ৰাখে। এঘণ্টাও দান নিদিয়াকৈ নাথাকে। ব্ৰাহ্মণৰ কামেই হল সদায় বিদ্যা লোৱা আৰু বিদ্যা দান কৰা। এই কাৰ্য্যতেই সদায় তৎপৰ হৈ থাকা।

২) নিজকে সদায় সংগমযুগী হীৰাতুল্য আত্মা বুলি অনুভৱ কৰানে? তোমালোক সকলো সন্তান হীৰাতুল্য হোৱা নহয়! হীৰাৰ মূল্য থাকে। তোমালোকৰ ব্ৰাহ্মণ জীৱনৰ কিমান মূল্য আছে! সেয়ে ব্ৰাহ্মণক সদায় শিখৰত দেখুওৱা হয়। শিখৰ অৰ্থাৎ উচ্চ স্থান। এনেয়েতো দেৱতা উচ্চ হয়, কিন্তু দেৱতাকৈও উচ্চ তোমালোক ব্ৰাহ্মণ হোৱা- এনে নিচা থাকেনে বাৰু? মই বাবাৰ আৰু বাবা মোৰ - এয়াই জ্ঞান নহয় জানো! এই এটা কথাই মনত ৰাখিব লাগে। সদায় মনত এইটো গীত যাতে চলি থাকে- “যি পাবলগীয়া আছিল সেয়া পাই গলো” - মুখৰে গীত এঘণ্টা গালেই ভাগৰি যাবা, কিন্তু এই গীত গালে ভাগৰ নালাগে। বাবাৰ হোৱা বাবে সকলো হৈ যোৱা, নাচোতাও, গায়কো, চিত্ৰকাৰো, প্ৰেক্ষিকেলত নিজৰ ফৰিস্তাৰ ছবি আঁকি আছা। বুদ্ধিযোগৰ দ্বাৰা কিমান ভাল চিত্ৰ বনায় লোৱা। যি কোৱা সেয়া সকলো হোৱা। ডাঙৰতকৈ ডাঙৰ ব্যৱসায়ী হোৱা, কাৰখানাৰ মালিকো হোৱা, সদায় নিজৰ এই ব্যৱসায়ক স্মৃতিত ৰাখিবা। কেতিয়াবা মালিক হৈ যোৱা, কেতিয়াবা শিল্পী হৈ যোৱা, কেতিয়াবা নাচোতা হৈ যোৱা—বহুত ৰমণীয় জ্ঞান হয়, নিৰস নহয়। কোনোৱে কয় সদায় একেই আত্মা, পৰমাত্মাৰ জ্ঞান শুনি থাকিব লাগে, কিন্তু এয়া আত্মা পৰমাত্মাৰ নিৰস জ্ঞান নহয়। বহুত ৰসিকতা পূৰ্ণ জ্ঞান, কেৱল নিতৌ নিজৰ নতুন নতুন উপাধি মনত ৰাখিবা- মই আত্মাতো হয় কিন্তু কেনেধৰণৰ আত্মা হওঁ? কেতিয়াবা শিল্পীৰ আত্মা, কেতিয়াবা ব্যৱসায়ীৰ আত্মা..., এনেকৈ ৰসিকতাৰে আগবাঢ়ি যোৱা। বাবাও ৰসিক হয় নহয়! চোৱা, কেতিয়াবা ধোবা হৈ যায়, কেতিয়াবা বিশ্বৰ ৰচয়িতা, কেতিয়াবা একান্ত বাধ্য সেৱক—সেয়ে যেনেকুৱা বাবা তেনেকুৱা সন্তান... এনেকৈয়ে এই ৰসিক জ্ঞানৰ স্মৰণ কৰি হৰ্ষিত হৈ থাকা।

বৰ্তমান সময় অনুসৰি স্বয়ং আৰু সেৱা দুয়োৰে গতিৰ সমতা লাগে। প্ৰত্যেকেই ভাবিব লাগে যিমান সেৱা লৈছো সিমান প্ৰতিদান দিছোনে! এতিয়া সময় হল সেৱা কৰাৰ। যিমান আগবাঢ়িবা, সেৱাৰ যোগ্য সময় হ'ব কিন্তু সেইসময়ত পৰিস্থিতিও অনেক হ'ব। সেই পৰিস্থিতিত সেৱা কৰিবৰ বাবে এতিয়াৰ পৰাই সেৱাৰ অভ্যাসৰ দৰকাৰ। সেই সময়ত সেৱাও কঠিন হ'ব। মনৰ দ্বাৰাই আগবাঢ়াই নিয়াৰ সেৱা কৰিব লাগিব। সেৱা দিয়াৰ সময় হ'ব, নিজৰ মাজত ভৰোৱাৰ সময় নহয়, সেয়ে প্ৰথমৰ পৰাই নিজৰ ভড়াল পৰীক্ষা কৰা যে সৰ্বশক্তিৰে ভৰপূৰ হ'লনে? সৰ্বশক্তি, সৰ্বগুণ, সকলো জ্ঞানৰ খাজনা, স্মৃতিৰ শক্তিৰে সদায় ভৰপূৰ। কোনো বস্তুৰ অভাৱ হ'ব নালাগে।

২৮ তাৰিখে অমৃতবেলা বাপদাদাই সংগ্ৰহকাৰৰ শুভেচ্ছা দিলে:- বৃক্ষপতি দিৱসৰ শুভেচ্ছা থাকিল। বৃক্ষপতি দিৱসত চিৰদিনৰ বাবে বৃহস্পতিৰ দশা অব্যাহত থাকক, সদায় এইটো স্মৃতিস্বৰূপ হৈ থাকিবা। এতিয়াতো সকলোৱে দৃঢ় প্ৰতিজ্ঞা কৰিলা নহয়! কুমাৰ গ্ৰুপ তৈয়াৰ হৈ গ'লে আৰাজ ভালকৈ বিয়পি যাব। চৰকাৰৰ ওচৰত গৈ পাব। কিন্তু অবিনাশী হলেহে, খেলিমেলি নকৰিবা। উৎসাহ উদ্দীপনা, সাহস ভাল, য'ত সাহস আছে তাত সহায়তো আছেই। শক্তি সকলে কি ভাবি আছা? শক্তিৰ অবিহনে শিৱও নাই। শিৱ নহলে শক্তিও নাই, শক্তি নহলে শিৱও নাই। বাবাই ভূজাৰ অবিহনে কি কৰিব পাৰে! প্ৰথম ভূজা কোন? ৱাহ মই! অচ্ছা।

পৰমাত্মা প্ৰেমত সদায় মগন হৈ থাকিবা (অব্যক্ত মহাবাক্য - ব্যক্তিগত)

পৰমাত্মা প্ৰেমৰ অনুভৱী হোৱা যদি এই অনুভৱেৰে সহজযোগী হৈ উঠি থাকিবা। পৰমাত্মা প্ৰেম হল উৰাৰ সাধন। উৰোতা সকল কেতিয়াও ধৰণীৰ আকৰ্ষণত আহিব নোৱাৰে। মায়াৰ যিমানৈ আকৰ্ষণীয় ৰূপ নহওক কিয় উৰন্ত কলাধাৰীসকলৰ ওচৰ চাপিবলৈ নোৱাৰে। এই পৰমাত্মা প্ৰেমৰ ৰচিয়ে দূৰৰ পৰা টানি লৈ আহে। এয়া এনেকুৱা সুখদায়ী প্ৰেম হয় যে যি এই প্ৰেমত এক চেকণ্ডো মগন হয় তেন্তে তেওঁ অনেক দুখ পাহৰি যায় আৰু চিৰদিনৰ বাবে সুখৰ দোলাত দুলিৰলৈ ধৰে। জীৱনত যি লাগে তাক যদি কোনোবাই দিয়ে তেন্তে সেয়ে প্ৰেমৰ প্ৰমাণ হয়। তোমালোক সন্তানসকলৰ প্ৰতি পিতাৰ ইমান স্নেহ আছে যে জীৱনৰ সুখ শান্তিৰ সকলো কামনা পূৰণ হয়। পিতাই কেৱল সুখেই নিদিয়ে কিন্তু সুখৰ ভাণ্ডাৰৰ মালিক বনাই দিয়ে। লগতে শ্ৰেষ্ঠ ভাগ্যৰ ৰেখা অঁকাৰ কলমো দি দিয়ে, যিমান লাগে সিমান ভাগ্য বনাই ল'ব পাৰা- এয়ে হল পৰমাত্ম প্ৰেম। যি সন্তান পৰমাত্ম প্ৰেমত সদায় মগ্ন হৈ থাকে, তাৰ ৰেঙনি আৰু নিচা, অনুভূতিৰ ৰশ্মি ইমান শক্তিশালী হৈ যায় যে কোনো সমস্যা ওচৰলৈ অহাতো দূৰৰ কথা চকু দাঙিও চাব নোৱাৰে। তেনে সন্তানে কেতিয়াও পৰিশ্ৰম কৰিব লগা নহয়। পিতাই সন্তানসকলক ইমান মৰম কৰে যে অমৃতবেলাৰ পৰাই পালনা কৰে। দিনটোৰ আৰম্ভণিয়েই কিমান শ্ৰেষ্ঠ হয়! স্বয়ং ভগৱানে মিলন উদ্‌যাপন কৰিবৰ বাবে মাতে, আত্মিক বার্তালাপ কৰে, শক্তিয়ে ভৰপূৰ কৰে। বাবাৰ প্ৰেমৰ গীতে তোমালোকক জগায়... মিঠা সন্তানসকল, মৰমৰ সন্তানসকল, আহা...। এই প্ৰেমৰ পালনাৰ বাস্তৱিক স্বৰূপ হল “সহজযোগী জীৱন”। যাৰ প্ৰতি প্ৰেম থাকে, তেওঁৰ যি ভাল লাগে তাকেই কৰা হয়। পিতায়ো সন্তানসকল দুখী হোৱাতো ভাল নাপায় সেয়ে কেতিয়াও এনেকৈ নক'বা যে কি কৰো, কথাটোৱে এনেকুৱা সেয়ে দুখী হৈ গলো... যদি দুখৰ কথা আহেও, তথাপিও স্থিতি যাতে দুখী নহয়। বাপদাদাৰ সন্তানসকলৰ প্ৰতি ইমান মৰম যে তেওঁ ভাবে প্ৰত্যেক সন্তানেই মোতকৈও যেন আগত যায়। জগততো যাৰ প্ৰতি বেছি প্ৰেম থাকে তেওঁক নিজতকৈও আগবঢ়ায় দিয়ে। এয়াই প্ৰেমৰ চিন। বাপদাদাই কয় মোৰ সন্তানসকলৰ এতিয়া কোনো অভাৱ নাথাকক, সকলো সম্পূৰ্ণ, সম্পন্ন আৰু সমান হৈ যাওঁক।

পৰমাত্ম প্ৰেম হল আনন্দদায়ক দোলা, এই সুখদায়ী দোলাত দুলি পৰমাত্মা প্ৰেমত লীন হৈ থাকিলে কেতিয়াও কোনো পৰিস্থিতি বা মায়াৰ অস্থিৰতা আহিব নোৱাৰে। পৰমাত্ম প্ৰেম অক্ষয় হয়, অটুট হয়, কিন্তু ইমান বেচি হয় যে সকলোৱে প্ৰাপ্ত কৰিব পাৰে। কিন্তু পৰমাত্ম প্ৰেম পোৱাৰ বিধি হল - অনাসক্ত হোৱা। যি যিমানৈ অনাসক্ত হয়, সিমানৈ পৰমাত্ম প্ৰেমৰ অধিকাৰী হয়। পৰমাত্ম প্ৰেমত সমাহিত হৈ থকা আত্মা কেতিয়াও হৃদৰ (সীমিতৰ) প্ৰভাৱত আহিব নোৱাৰে, সদায় বেহৃদৰ (সীমাহীন) প্ৰাপ্তিত মগ্ন হৈ থাকে। তেওঁলোকৰ পৰা সদায় আত্মিকতাৰ সুগন্ধ আহে। প্ৰেমৰ চিন হল - যাৰ প্ৰতি প্ৰেম থাকে তেওঁৰ প্ৰতি সকলো অৰ্পণ কৰি দিয়া। বাবাৰ সন্তানসকলৰ প্ৰতি ইমান স্নেহ আছে যে সদায় স্নেহৰ সঁহাৰি দিবৰ বাবে ইমান ডাঙৰ পত্ৰ লিখে। স্নেহসহিত মনত পেলায় আৰু সংগী হৈ লগত থাকে। সেয়ে এই প্ৰেমত নিজৰ সকলো দুৰ্বলতা বলিহাৰ কৰা। সন্তানসকলৰ প্ৰতি পিতাৰ স্নেহ আছে সেয়ে সদায় কয় যে সন্তানসকল যি হয়, যেনেকুৱাই হয় - মোৰেই হয়। এনেকৈ তোমালোকো সদায় প্ৰেমত লীন হৈ থকা, মনেৰে কোৱা পিতা আপুনিয়ৈই মোৰ সকলো। কেতিয়াও অসত্যৰ ৰাজ্যৰ প্ৰভাৱত নাহিবা। যি মৰমৰ হয় তেওঁক মনত পেলাবলগীয়া নহয় তেওঁৰ স্মৃতি স্বতঃ আছে। কেৱল অন্তৰৰ প্ৰেম হওক, সঁচা আৰু নিস্বার্থ হওক। যেতিয়া কোৱা মোৰ বাবা, মৰমৰ বাবা - প্ৰিয়জনক কেতিয়াও পাহৰিব নোৱাৰি। আৰু নিস্বার্থ প্ৰেম পিতাৰ বাহিৰে আন কোনো আত্মাৰ পৰা পাব নোৱাৰি। সেয়েহে কেতিয়াও স্বার্থত স্মৰণ নকৰিবা, নিঃস্বার্থ প্ৰেমত লীন হৈ থকা।

আদিকাল, অমৃতবেলা নিজৰ অন্তৰত পৰমাত্ম প্ৰেমক সম্পূৰ্ণৰূপে ধাৰণ কৰি লোৱা। যদি অন্তৰত পৰমাত্ম প্ৰেম, পৰমাত্ম শক্তি, পৰমাত্ম গীত ভৰপূৰ হয় তেন্তে কেতিয়াও আৰু কোনো ফালে আসক্তি বা স্নেহ যাব নোৱাৰে। এই পৰমাত্ম প্ৰেম এই এটা জন্মতে প্ৰাপ্ত হয়। ৮-৩ জন্ম দেৱ আত্মা বা সাধাৰণ আত্মাৰ দ্বাৰা স্নেহ পালা, এতিয়াই পৰমাত্ম প্ৰেম পোৱা যায়। সেই আত্মাৰ দ্বাৰা প্ৰাপ্ত প্ৰেমে ৰাজ্য ভাগ্য হেৰুৱায় আৰু পৰমাত্মৰ প্ৰেমে ৰাজ্য ভাগ্য দিয়ে। সেয়ে এই প্ৰেমৰ অনুভূতিত সমাহিত হৈ থকা। বাবাৰ প্ৰতি সঁচা প্ৰেম থাকিলে সঁচা প্ৰেমৰ চিন হল - সমান হোৱা, কৰ্মাভীত হোৱা। “কৰাওতা” হৈ কৰ্ম কৰা, কৰোৱা।

কৰ্মেন্দ্ৰিয়বোৰে যাতে তোমালোকক কৰ্ম নকৰায় বৰং তোমালোকে কৰ্মেন্দ্ৰিয়ৰ দ্বাৰা কৰ্ম কৰোৱা। কেতিয়াও মন বুদ্ধি বা সংস্কাৰৰ বশীভূত হৈ কোনো কৰ্ম নকৰিবা। অচ্ছ।

***বৰদান:-** কৰাওঁতাৰ (Karavanhar) স্মৃতিৰ দ্বাৰা অতি ডাঙৰ কাৰ্যও সহজে কৰি দিওঁতা নিমিত্ত কৰোঁতা হোৱা।

বাপদাদাই প্ৰতিষ্ঠাৰ অতি ডাঙৰ কাৰ্য স্বয়ং কৰাওঁতা হৈ নিমিত্ত কৰোঁতা সন্তানসকলৰ দ্বাৰা কৰাই আছে। কৰোঁতা-কৰাওঁতা এই শব্দত পিতা আৰু সন্তান দুয়ো যুটীয়া ৰূপত আছে। হাত সন্তানসকলৰ আৰু কাম বাবাৰ। হাত আগবঢ়োৱাৰ সুযোগ সন্তানসকলে পাইছে। কিন্তু এনে অনুভৱ কৰা যে কৰাওঁতাই কৰাই আছে, নিমিত্ত বনাই চলাই আছে। প্ৰত্যেক কৰ্মতে পিতা কৰাওঁতাৰ ৰূপত লগত আছে।

***প্লেগান:-** জ্ঞানী আত্মা সেইজন যিয়ে আপত্তি কৰাৰ সলনি সদায় ৰাজী (মান্তি) হৈ থাকে।

!!ওম্শান্তি!!
